

[Erlendsson.]

riministeren uden protest ladet andre EF-lande forlænge en national oliestøtteordning ud over den først aftalte tidsgrænse.

Fiskeriets krise er betinget af faldende priser, siger fiskeriministeren. Ja, faldende priser og stigende omkostninger. Det er vanskeligheder, fiskeriet og fiskeriindustrien er fælles om med mange andre erhverv. Men det, som har fået hele situationen til at gå op i en spids, er den brutale måde, hvorpå det midt i november pludselig meddeles fiskerne, at nu er det slut med at fiske to af de fiskearter, der er af væsentlig betydning for konsumfiskeriet. Og værre endnu, at industrifiskerne får at vide, at der herefter kun, som ministeren så humoristisk udtrykker det, tillades en enkelt vildfaren sild i industrilasterne. Forbudet mod bifangsterne af sild i industrifiskelasterne gør simpelt hen dette fiskeri umuligt i vintermånederne. De fiskefelter, hvor fangst til industrifisk uden opblanding af sild ville være mulig, ligger så fjernt fra danske kyster, at det under vinterens hårde vejrforhold i praksis kan lades ude af betragtning. Der var, da forbudet kom, endnu halvanden måned tilbage af dette regnskabsår. Hvad skal industrifiskerne leve af? Der er intet som helst i vejen for, at fiskeriministeren kan indtage en anden holdning end den, han gør. Danmark har ikke anerkendt sildekvotaen for 1975. Det er altså en national restriktion, der pålægges danske fiskere. Det ville derfor ikke være umuligt for ministeren at tillade maksimalt 10 pct. sild som bifangst året ud. Det ville redde situationen for industrifiskerne.

Fiskerne siger selv, at det er muligt at komme ned på 3-4-6 pct., som man skal have været nede på i juli, august, september og oktober. Fiskerne finder bestemt ikke ministerens bemærkning om den vildfarne sild morsom. Det er tværtimod en hån mod folk, hvis indtjening i forvejen er stærkt forringet, at skulle, som det hedder, stå model til fiskeriministerens specielle form for spøgefuldhed og vittigmageri.

Men lad os så sige, at det er galt for industrifiskerne, men det forklarer da ikke, hvorfor konsumfiskerne også ligger inde, siger ministeren. Nu har jeg jo skaffet dem 2.500 t torsk ved at bytte med nordmændene for 7.500 t hvilling. Det er nu ikke så tosset en

handel, som de to tal sat op imod hinanden kunne synes for den mindre kyndige. På den anden side er der heller ingen grund til at falde på halen.

Men tilbage til spørgsmålet, hvorfor konsumfiskerne står sammen med industrifiskerne. Det skyldes ganske simpelt, at konsumfiskerne indser, at hvis industrifiskerne følger fiskeriministerens råd og rigger om til konsumfiskeri, vil konsumfiskerne hurtigt blive hårdt trængt. I det hele taget afslører fiskeriministerens udtalelser gang på gang en sådan ukyndighed om de forhold og betingelser, der gælder for fiskerne, at hans tilknytning til en af Danmarks største fiskerihavne er vanskelig at fatte. Jeg beklager at måtte komme med en sådan udtalelse.

Ministeren har i sit svar til mig været inde på baggrunden for fiskerierhvervets og fiskeindustriens nuværende vanskelige situation, der naturligvis ikke i enkeltheder kan være alle tingets medlemmer bekendt. Jeg vil gerne, foranlediget af det, der er sagt, have lov til at gå nogle få år tilbage i tiden for derfra at følge udviklingen inden for erhvervet frem til i dag.

Det fremgår af statistisk 10 års oversigt 1975, side 39, at de danske fangsters værdi viste en jævn stigning fra 1963 til 1973 begyndende med 473 mill. kr. i 1963 og videre op til 1.425 mill. kr. i 1973. Og fremgangen fortsatte i 1974, hvor den kulminerede. Udviklingen inden for fiskerflåden har ikke været tilsvarende dramatisk. Det meste af stigningen skete inden for de sidste 3 år, fra januar 1972 er flåden talmæssigt øget med 5,2 pct., tonnagemæssigt med 16 pct. Staten har gennem fiskeribanken kraftigt tilskyndet tilgangen af nybygninger i denne periode, men har på den anden side også været medvirkende til, at fiskerierhvervet i meget stort omfang er blevet hos fiskerne. Fiskeribanken har konsekvent stillet som betingelse for lån, at skibet skal ejes af én eller flere fiskere, eller at en væsentlig del af kapitalinteressen var hos fiskere.

Da fiskeribankens udlånsmidler i slutningen af 1973 ikke var tilstrækkelige trods en forøgelse fra 65 mill. kr. til 100 mill. kr. pr. finansår i 1973-74, blev det ordnet sådan, at skibskreditfonden skulle overtage at dække en del af lånebehovet. Fonden påtog sig finansieringen af skibe over 250 brutto-